

N:o 90.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 maj 1897.
— — — — — Andra Kammaren den 11 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
om ändrad lydelse af 15 kap. 24 § strafflagen.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 55.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt förslag om tillägg till 15 kap. 24 § strafflagen i syfte att under offentlig åtalsrätt måtte hänföras äfven det fall, att någon, på sätt i 22 § af samma kapitel omförmäles, hindras att öfvertaga erbjudet arbete.

Riksdagen hyser den uppfattning, att ett dylikt tillägg utgör en följdriktig konsekvens af de grunder, som betingat paragrafens nuvarande lydelse. Riksdagen år 1892 ingick nemligen till Eders Kongl. Maj:t med anhållan, att Eders Kongl. Maj:t ville taga i öfvervägande, huruvida icke allmän åklagare måtte berättigas att å tjenstens vägnar tala å sådana under 15 kap. 22 § strafflagen hänförliga förbrytelser, som afsåge att genom våld eller hot hindra annan från fortsättande af loffligt arbete, som han sig åtagit, samt derefter för Riksdagen framlägga förslag till lagbestämmelser i ämnet.

Såsom skäl för sin framställning anförde Riksdagen bland annat:

Erfarenheten från senare tidars arbetsinställelser i vårt land gifve vid handen, att upprörande kränkingar af arbetets frihet ej sällan förekomme, i det att arbetare, som ville fortsätta det arbete, de åtagit sig att utföra, med hot eller våld hindrats derifrån och tvingats att deltaga

i arbetsinställelsen. Arbetarnes eget väl kräfde, att mot dylika rättskränkningar bereddes dem ett verksammare skydd, än gällande lagstiftning förmådde gifva. Det åsyftade målet kunde lättast vinnas derigenom, att ifrågavarande brott ställes under allmänt åtal. Det vore nemligen uppenbart, att fruktan för hämnd eller andra under trycket af ett olidligt tvång framkallade hänsyn i allmänhet förhindrade en an gifvelse, som eljest icke uteblifvit, och att sålunda, derest förbrytelser af ifrågavarande art ställes under allmänt åtal, desamma säkerligen kunde antagas i de flesta fall komma att erhålla välförtjent näpst.

I anledning af denna Riksdagens skrifvelse afläts till 1893 års Riksdag förslag om ändrad lydelse af 24 § i 15 kap. strafflagen, uti hvilket förslag under allmänt åtal hänfördes brott, hvarigenom någon hindrats från lofligt arbete.

Lagutskottet, hvars hemställan bifölls af Riksdagen, vidtog emellertid i propositionens förslag en ändring för att bringa detsamma i närmare öfverensstämmelse med hvad Riksdagen sjelf i berörda skrifvelse hemställt.

Af hvad i ärendet förekommit torde emellertid den slutsatsen kunna dragas, att intet särskildt skäl förefunnits för sådan begränsning af 24 §, att hindrande från att öfvertaga erbjudet arbete stälts utom offentligt åtal, och Riksdagen, som funnit motionärens berörda framställning böra bifallas, har därför för sin del antagit följande

Lag

angående ändrad lydelse af 15 kap. 22 § strafflagen.

Härigenom förordnas, att 15 kap. 24 § strafflagen skall erhålla följande ändrade lydelse:

Brott, som i 22 § sagdt är, må ej åtalas af allmän åklagare, der ej målsegande angifver det till åtal eller ock genom brottet någon tvingats att deltaga i arbetsinställelse eller hindrats att återgå till arbetet eller att öfvertaga erbjudet arbete; ej heller må brott, som i 23 § sägs, åtalas af annan än målsegande.

Stockholm den 11 maj 1897.

Med undersätlig vörndnad.
